

Có những món quà thật đơn giản nhưng chứa đựng biết bao chân tình. Tôi biết 1 chàng trai đã gấp 1000 con hạc giấy tặng người anh yêu. Mặc dù lúc đó anh chỉ là 1 nhân viên quèn trong một công ty, tương lai chẳng có gì sáng lạng nhưng họ vẫn luôn rất hạnh phúc bên nhau. Rồi cho đến một hôm người yêu của anh nói rằng nàng sẽ đi Paris, sẽ không bao giờ còn có dịp gặp lại anh nữa, nàng rất lấy làm tiếc nhưng nỗi đau của chàng sẽ trở thành dĩ vãng. hãy để cho nó ngủ yên trong ký ức của mỗi người.

Chàng trai đồng ý nhưng trái tim anh tan nát. Anh lao vào làm việc quên cả ngày đêm, cuối cùng anh đã thành lập được một công ty của riêng mình. Nó không chỉ giúp anh vươn đến những điều mà trước đây chỉ vì thiếu nó mà người yêu đã rời bỏ anh, nó còn giúp anh xua đuổi khỏi tâm trí mình những điều gì đó của những tháng ngày xưa cũ.

Một ngày mưa tầm tã, trong lúc lái xe, chàng trai tình cờ trông thấy một đôi vợ chồng già cùng che chung một chiếc ô đi trên hè phố. Chiếc ô không đủ sức che cho họ giữa trời mưa gió. Chàng trai nhận ra ngay đó là cha mẹ của cô gái ngày xưa. Tình cảm trước đây anh dành cho họ dường như sống lại. Anh chạy xe cạnh đôi vợ chồng già với mong muốn họ nhận ra anh. Anh muốn cho họ thấy rằng anh bây giờ không còn như xưa, rằng anh bây giờ đã có thể tự mình tạo dựng một công ty riêng, đã có thể ngồi trong một chiếc xe hơi sang trọng. Vâng chính anh, chính người mà trước đây con gái họ chối từ đã làm được điều đó.

Đôi vợ chồng già cứ lầm lũi bước chậm rãi về phía nghĩa trang. Vội vàng, anh bước ra khỏi xe và đuổi theo họ. Và anh đã gặp lại người yêu xưa của mình, vẫn với nụ cười dịu dàng, đắm thắm nàng đã từng mang đến cho anh, như thể thời gian không bao giờ làm thay đổi nụ cười ấy, đang dịu dàng nhìn anh từ bức chân dung trên bia mộ. Cạnh cô là món quà của anh, những con hạc giấy ngày nào. Đến lúc này anh mới biết một sự thật: nàng đã không hề đi Paris. Nàng đã mắc phải căn bệnh ung thư và không thể qua khỏi. Nàng đã luôn tin rằng một ngày nào đó anh sẽ làm được nhiều việc, anh sẽ còn tiến xa trên bước đường công danh và nàng không muốn làm vật cản bước chân anh đi đến tương lai của mình. Vì vậy nàng quyết định xa anh. Nàng mong ước cha mẹ mình sẽ đặt những con hạc giấy lên mộ nàng, để một ngày nào đó khi số phận đưa anh đến gặp nàng một lần nữa, chúng có thể thay nàng nói tiếng xin lỗi cùng anh và anh có thể đem chúng về bầu bạn.

Chàng trai bật khóc.

Chúng ta cũng vậy, như chàng trai kia, cũng chỉ nhận ra giá trị lớn lao về sự có mặt của một người mà cuộc đời đã ban tặng cho cuộc sống của chúng ta khi một sáng mai thức giấc người ấy đã không còn ở bên ta nữa. Chỉ bởi vì họ đã chẳng yêu bạn như cách mà bạn mong đợi ở họ, nhưng điều này không có nghĩa rằng họ không dâng hiến tình yêu của họ cho bạn bằng tất cả những gì họ có. Một khi bạn đã yêu, bạn sẽ mãi mãi yêu. Những gì trong tâm trí bạn có thể sẽ ra đi nhưng những gì trong tim bạn thì mãi mãi ở lại. Trong tình yêu, chẳng có gì tồi tệ hơn để nhớ thương một người là ngồi cạnh họ và lo sợ sẽ mất họ.